

LBRIS

We know

books

Nuța Crăciun

Cea mai frumoasă singurătate este a mea

Prefață de Dorina Brândușa Landén

Editura Vinea
București 2025

Taina singurătății creatoare,
de Dorina Brândușa Landén/ 5

cea mai frumoasă singurătate e a mea/ 13
fiecare poezie este un corp gol/ 14
orașul de la marginea lumii/ 15
nu te poți odihni decât în tine/ 16
e toamnă și se întunecă devreme/ 17
singură cu povestea mea/ 18
în adâncul meu știu că te-am trădat/ 19
ora cinei/ 20
când nimeni nu mă vede/ 22
strigi ajutor dar nimeni nu te aude/ 23
lecție de supraviețuire/ 24
un teritoriu cu obiecte fragile/ 25
e duminică și aproape primăvară/ 26
cea mai grea parte/ 27
aerul acela blând/ 28
să nu ne temem de drum/ 29
în această casă goală/ 30
pași între două tăceri/ 31
orașul/ 32
scriu despre iubire/ 33
o refracție tristă a lumii/ 34

- plânsul mă acoperă uneori/ 35
adânc este râul/ 36
când iarba se grăbește să-ți acopere urmele/ 37
dimineți/ 38
cea care te-a iubit seamănă cu mine/ 39
trenul cu îngerii la geam/ 40
ce zi perfectă pentru tristețe/ 41
la patru după-amiaza/ 42
printre trandafirii fierbinți ai gândului/ 43
cenușă/ 44
scrisoare despre tăcere și singurătate/ 45
cel mai adevărat adăpost al meu/ 46
scriu pe stânci/ 47
- prin ușa deschisă a clipei/ 49**
prin ușa deschisă a clipei/ 51
motto-ul tinereții mele nebune/ 52
stăteam pe puntea unei iluzii/ 53
strălucește în haina ei de noapte absența/ 54
ca o pasăre în zbor/ 55
umblu de una singură și nu-mi găsesc strada/ 56
când semaforul are o singură culoare/ 57
am străbătut orașul pustiu cu tine/ 58
intru și ies din mlaștinile lumii/ 59
dacă o să privești cu atenție iubitul meu/ 60
când ești singur nu te mângâie decât vântul/ 61
suntem prea singuri ca să nu iubim/ 62
ca să-mi faci cuvintele să vibreze/ 63
tăcând pe cuvinte/ 64
cine ne-a furat trupurile/ 65

cu degetele pe un calendar nemișcat/	66
să mă trezesc din noaptea asta lungă/	67
toată lumea tace când tu taci/	68
nu mă răni dacă nu ai de gând să mă vindeci/	69
poem pe frunza unei toamne/	70
sunt femeia care a învățat să cânte/	71
scrisoare unei dimineți triste/	72
azi noapte m-am întors la tine/	73
călători în trenul unei după-amiezi/	74
am văzut moartea de mai multe ori/	75
între două lumi/	76
ultima toamnă/	77
sincopă/	79
Referințe critice/	81
Nuța Crăciun/	84

cea mai frumoasă singurătate e a mea

îmi creez o altă identitate
un eu superior
căruia îi confesez toate slăbiciunile mele
oglinda din camera de zi
mă cunoaște cel mai bine când plâng

știu trăiesc din poezie și resturi de pâine
cu toată clauza de amintiri căzute peste mine
am învățat să înot în lacrimi ca într-un râu
să mă spăl de păcate cu apa lui

singurătatea doarme cuminte în patul meu îngust
ca un bărbat care vine obosit de la muncă
și adoarme cu bocancii în picioare

ceva ce merge de mână cu tine și totuși te trădează
de parcă ai fi în locul cel mai îndepărtat de pe lume
așa te pierzi și te regăsești mai rece mai înaltă
parcă ai vrea să descoperi o lume aeriană
o civilizație avansată care să poată dovedi
că deșertul dinlăuntrul tău nu e doar secetă și dor

în spațiul acesta îngust se îngheșuie toate durerile tale
despre asta e vorba despre cât durează vindecarea unei răni
despre izvoarele pe care le desenează noaptea pe obrajii tăi
când te prefaci că nu simți nimic
și te îmbrățișezi la fel ca șarpele în nebunia lui

fiecare poezie pe care o scrii este un corp gol
ai înțeles că dragostea a fost și va rămâne o urgență
așa cum urgența înseamnă să distrugi toate cuvintele care mint
să le arzi de vii în după-amiezile tale goale

tot drumul de la inimă până acasă
să fie o liniște care să legene iar ramurile merilor
iar tu să scrii despre durere ca despre un corp gol
care conversează umil cu Dumnezeu

privește de dincolo de lume
eșarfa de la gâtul ei arată ca o pereche de aripi verzi
nu are rost să vorbească la marginea lumii totul e tăcere
se aude doar un disc cu Lennon cântând în surdină

mai sunt un semafor
care își schimbă culoarea în acest moment
un taxi care frânează brusc
o casă cu țiglă roșie o librărie peste drum
un cuplu care se ceartă din gelozie
un câine negru care se ascunde sub un acoperiș

și o femeie care simte că singurătatea ei
se adaugă acestui oraș de la marginea lumii

călătorești în tencuiala orașului din sânge

vezi cum timpul stă pe loc iar tu treci
ca un fir de ață prin urechile lui
nu te gândești la asta ca la o apocalipsă
și nici la cum va arăta fotografia ta în Instagram
când tu nu mai ești
la capătul lumii totul va fi tăcere
nu vor mai fi buze care să vorbească
și nici urechi care să asculte

cu teama și frigul pe urme
înțelegi că viața e doar o frunză desprinsă de ram
o moarte care râde într-o oglindă spartă

e toamnă și se întunecă devreme

caut prin toate buzunarele timpul pierdut
toate stau înrămate în gândul meu
aerul se umple de un zgomot lung
ca un ecou a ceea ce a fost cândva
și nu se mai întoarce

o să plec într-o zi
mă vor uita străzile
zilele vor trece tiptil dincolo de dealuri
într-o pajiște verde unde copilăria mea
se va juca iar de-a v-ați ascunselea

caut drumul spre cimitirul
în care mă așteaptă părinții
le scriu un poem lung
apoi citesc totul cu vocea mamei

poveștile noastre sunt scrise în ochii noștri
știi pentru că atunci când te privesc
urc până la genele tale până la fruntea ta

uitându-mi durerea ea se ascunde
iar dacă aş vrea s-o ating ea pleacă
atunci perii cuvintele silabă cu silabă
ridic pereți înalți de aer între ele
să nu se piardă cântecul și să doară

sunt singură cu povestea mea în această barcă
ce nu va atinge niciodată țărmul
ascult ritmul discret al unei muzici
care îmi marchează pielea ca un bici

în adâncul meu știu că te-am trădat

mamei

pentru că am pierdut trandafirii albi
din portretul așezat deasupra patului

în liniștea dimineții te aud cântând
mi-e dor să vorbesc cu tine dar mi-e teamă
că se va opri muzica și n-o să mai știu
unde începe viața și unde se termină

am ieșit din portretul în care nu mai încăpeam
stau în grădină cu ochii pe ultimii trandafiri
lumina mă atinge cu palmele tale

ce cuvinte sărutări sau lacrimi
pot oare trezi morții fără să-i rănească?

în oceanul singurătății nu este vânt să poți naviga
nici apă să poți pluti
e ora cinei trebuie să o sun pe mama
deși știu că e aici lumina ei este singura prezență
în mișcare din această cameră
e destulă lumină dar niciodată suficientă
pentru a-mi intra în oase

un înger mi-a zâmbit vântul i-a suflat penele
până la marginea ferestrei
ca niște mâini care întorceau mângâierea
era atingerea lor
găsesc iar pulsul orb al lucrurilor
minutele orele deceniile
râul care menține același curs
toate s-au întors odată cu lumina ei
cu penele unui înger care m-a atins
și eu încă nu știu să-mi iau rămas bun

timpul este un mormânt turnat peste alt mormânt
ăsta e timpul continuitatea mormintelor
sau poate un tril în privirea oblică a unui apus
când o pasăre cântă
purtând cerul dintr-un loc în altul